

Fannatad, siis tulleb temma arm selle jõe-
rele, ja rõmustab sinno kurba sünddant
jáalle.

R: Oh Issand! anna sinna hirmo ja
armo.

Ö: Ees sa woi mulle ülesrakida, kuid
se luggu nüüd on sinno sünddame vohjas?

R: Ei ma usalda mitte öolda, kui Jesu-
Penne omma sõrmekeseega mo kele külge
putuks, ehk ma siis woiksin rákida, kuid
se assi mo sünddames on.

Ö: Kas sa kardad fa surma?

R: Sedda ei karda ma polegi, agga
vat, mis sure Jummal a vasto, se teeb mo
sünddame wärrisema.

Ö: Ees sa olle siis enne mitte hirmo
tunnud omma patto párrast?

R: Kuid a piddin ma hirmo tundma, kui
se vat mulle rõmuks olli.

Ö: Kas innimenne pattust woib õiget
rõmo ennesele sada?

R: Kust ta sedda woib sada Jummas
parrago? mis pattust tulleb, posle muud
kui üks tühhi rõõm, ja se lihha rõõm on
õige rõmo arrakaus.

Ö: Töösi ful, kui teie rahwas sedda
nüüd teate, mispárrast armastate teie